

**100- v. juhla & 1. adventtisunnuntain jumalanpalvelus Pena de Francia kirkossa
Saarna 3.12.2017 klo 15.00. Sampo Muurinen**

Antaminen ja jakaminen. Kohdatuksi ja ymmärretyksi!

Kirkkovuoden ensimmäinen adventti julistaa Jumalan läsnäoloa. Hän lähestyy kansaansa antaakseen sille pelastuksen uuden ajan. Hoosiannaa laulaen tervehdimme Jeesusta Kuninkaanamme ja iloitsemme siitä, että hän on tullut ja vapauttanut meidät yhteyteen Jumalan ja toistemme kanssa.

Jumalanpalvelustamme sävyttää juhlapäivänä kiitos isänmaasta! Suomi saavuttaa sadan vuoden iän itsenäisenä kansakuntana! ”Hetken työ tuhat vuosihin vaikuttaa, isänmaahan ja maailmaan”!

Luin tekstin, jossa todettiin: **”Itsenäisyys on aivan hatara käsite, sitä ei kukaan voi määritellä. Me emme kukaan ole itsenäisiä. Kaikki tarvitsemme toisiamme.”** Jotenkin näin sanoi Juice Leskinen, suuri suomen kielen ystävä, eräässä itsenäisyyspäivän haastattelussa. Hän oli oikeassa:

Ihmisyys toteutuu vain suhteessa toiseen ihmiseen. Myötätunnossa! - Tekoni vaikuttavat toisten elämään, samoin kuin monien ihmisten teot vaikuttavat minun elämäni. Jeesuksen seuraajana eläminen vaikuttaa sekä omaan elämäni, että toisten elämään. Kristittyinä eläminen on parhaimmillaan oikeudenmukaisuuden ja paremman maailman tekemistä - jo täällä maan päällä. Työtä riittää. Havaitsemme kirkkoon kanssamme kuuluvien osuuden pysähtyneen 70%n paikkeille. Tilastollisesti Suomessa uusateismi ja uskonnottomuus ovat olleet kasvussa. On siksi tärkeää, että kirkon piirissä ei suhtauduta ateismin nostattamiin kysymyksiin ja kritiikkiin väheksyvästi.

Osaltamme voimme olla rakentamassa niin omassa maassamme kuin Puertossa parempaa paikkaa elää: itselle, lähimmäisillemme ja lähimmäinen tarkoittaa jokaista ihmistä. Muutos parempaan lähtee siitä, että pysähdyn ja näen toisen ihmisen. Hyvä tekokin voi olla pieni. Mutta siinä on aina alku!

Alku oli pieni ja teko oli hyvä, kun pastori Seppo Heikkilä aloitti työnsä Kanarian saarilla jotakuinkin itsenäisyyspäivänä 6.12.1977! (41v sitten). Sen pohjalta on edelleen hyvä jatkaa kiitollisena vahvasta alusta.

Matkalla olevan ulkosuomalaisyhteisön pitkäaikainen, jo eläköitynyt luotsaaja Ilkka Mäkelä teki tärkeän havainnon työskennellessään 1990-luvulla New Yorkin suomalaisessa seurakunnassa. Hän oli mukana projektissa, jossa kehitettiin kirkon ulkosuomalaistyölle uusia toimintatapoja.

Mäkelä uskoi kohtaavansa Atlantin toisella puolen sopuisan suomalaisyhteisön, jossa kolmannen, jopa neljännen sukupolven siirtolaiset ja vastikään Yhdysvaltoihin muuttaneet suomalaiset eläisivät kiinteässä yhteydessä toisiinsa. Toisin kävi: Yhteisestä kielestä huolimatta yhteyttä ihmisten välille ei kuitenkaan syntynyt. Kolme sukupolvea on niin pitkä aika, että siinä kulttuurit ehtivät eriytyä. – Mäkelä huomasi, että mielikuva yhtenäisestä suomalaisjoukosta ei pitänytkään paikkaansa. Samalla se oli myös hyvä opetus. Hän joutui pohtimaan, miten palvella seurakuntalaisia molempien kulttuurien näkökulmasta. Tärkeää meillekin! Mäkelä näki muutoksen luonnollisena osana kristillistä kirkkoa. Kirkolla ei ole koskaan ollut kotimaata. **Se on ollut koko historiansa ajan muuttuva ja matkalla oleva yhteisö. Seurakuntien pitää siis osata kulkea rinnalla muutosten keskellä!**

Vuosi 2017 on myös Reformaation juhluvuosi. Reformaation käynnistymisestä tuli kuluneeksi 500 vuotta jota kirkkona Juhlimme! Reformaatio käynnistyi Lutherin 95 teesistä. Ensimmäisessä Luther korosti, että elämä on kokonaisuus, jonka kaikkien saa ja tulisi elää suhteessa Jumalaan! Vuoden 2017 kutsuminen reformaation merkkivuodeksi kertoi kasvaneesta yhteydestä kun aiemmin usein käytetty sana uskonpuhdistus sen sijaan jakoi kristittyjä. Merkkivuosi tarjosi mahdollisuuksia pohtia reformaation suhdetta omaan identiteettiin. Itse rikastuin käydessäni Turun näytellyissä ja tapahtumissa.

Reformaation merkkivuodella oli otsikko Armoa2017!

Otsikko on samaan aikaan toteamus ja pyyntö! Armon korostaminen nousee Lutherin ajattelusta. Armon korostaminen on myös yhteistä kaikelle kristinuskolle. Tehdään nyt juhluvuoden jatkokin - yhdessä! Toinen reformaation keskeinen teema oli ymmärrettävyys: Yhtenä uuden ajan airuista Luther luotti yksilöön ja tämän kykyyn, mutta myös oikeuteen ottaa vastuu omasta maailmankatsomuksestaan. Tähän perustuen Luther korosti äidinkielen Raamatun ja muun kristillisen kirjallisuuden tuottamista.

Äidinkieli ei enää ole yhteisen identiteetin ja ymmärrettävyyden automaattinen avain. Viestintäteknologinen vallankumous on johtanut kulttuuriseen pirstaloitumiseen ja segmentoitumiseen (jakautumiseen). Piskuiselle kirkolle, meille Teneriffalla sen osana tämä tarkoittaa haastetta tunnistaa erilaisia kulttuureja ja kielellisiä heimoja sekä alakulttuureja. Se on kutsu kommunikoida monin kielin: suomeksi, ruotsiksi, englanniksi sekä espanjaksi-

On kyse vuorovaikutuksesta. Kohtaaminen on mahdollista, jos sekä ymmärtää että tulee ymmärretyksi. Ymmärtävä kohtaaminen luo edellytykset myös reformaation aarteiden, Kristuskeskeisyyden ja siihen liittyvän ristin teologian välittymiselle: itsensä toteuttamisessa epäonnistunut tai sisäiseen sankaruutensa väsynyt saa kohdata Jumalan, joka ei vaadi vaan antaa!

Ristinteologiaan ja reformaation perintöön kätkeytyy samalla kristillinen näkökulma tarkoituksen ja merkityksen kysymyksiin. Tarkoitukseni ja merkitykseni eivät toteutukaan vain siinä mitä saan tai saavutan. Ne toteutuvat myös ja ennen kaikkea siinä mitä annan ja jaan. Tälle itsenäisyyden perinnölle on käyttöä myös satavuotiaalla Suomella ja meillä suomalaisilla eri puolilla maailmaa.

Minun on ollut hyvä asua Suomessa - Suomen sisäisten pakolaisten lapsena. Ehkä sinunkin? Olen saanut käydä koulua, elää turvallisessa maassa, olen saanut apua sairauksiin hyvässä terveydenhuollossa. Olen varma, että monessa maassa elämäni edellytykset olisivat olleet heikommat. Uutisista nousevat kuvat sotatilassa olevista valtioista, missä kokonaiset sukupolvet joutuvat aloittamaan elämän raunioilta. Karjalaisevakkujen lapsena kysyn aikuisena ihmetellen, kuinka erilaiset lähtökohdat ihmisen syntyessään voikaan saada?

Adventtisunnuntaina Jeesuksen ratsastaessa Jerusalemiin vastaanotto oli ainutkertainen: hiljaisuuteen ja yksinäisyyteen kaipaava Jeesus suostui juhinnan keskipisteeksi. ”Katso, kuninkaasi tulee!” Kansa vastaanotti Jeesuksen riemullisesti! Niin nyt mekin - samalla kun mietimme, mitä meille henkilökohtaisesti ja meidän piskuiselle seurakunnallemme hänen vastaanottamisensa tässä ajassa ja ympäristössä itsenäisyyspäivänä esim. tekoina merkitsee? Jeesus ei saapunut Jerusalemiin suurieleisesti maallisen kuninkaan tavoin vaan nöyränä aasilla ratsastaen. Meitäkin kutsutaan yhdessä kiitollisuusharjoituksiin, jotta muistaisimme olla kiitollisia juuristamme ja isänmaastamme. Siinä mielessä voisimme olla kalastajia, jotka oikopäätä jättivät verkonsa ja seurasivat Jeesusta. Eivätkä vaienneet. Vapahtaja ratsastaa nyt meidän elämäämme ja saamme yhdessä toivottaa hänet tervetulleeksi – itsenäisyydestämme kiittäen!

Sampo Muurinen